

Szabóné Nogáll Janka:

A KIS KOCSI

I.

Az ablakon két nyugtalan kis kéz babrált és az üveg megkoppant:

– Kop, kop, kop.

Ilus, aki eddig azon bajlódott, hogy egy kis darab piros bársonyból ülést csináljon a szép, új babakocsiba, melyet Márta néni vágott ki kemény papírosból, rögtön tudta, hogy ez csak Drusa lehet. Még pedig olyan fontos hírral, melyet nem lehetett addigra halasztani, míg végig jön a folyosón s belép az ajtón. Hamar félre tette munkáját és az ablakhoz futott. Kinyitotta. Csakugyan Drusa volt odakünn és nagy újságot hozott.

– Készen van a kocsi? – kérdezte gyorsan.

– Készen.

– No hát akkor itt vannak a lovak is, nézd.

Kivett egy fehér skatulyát, melynek tetején apró lyukak voltak, kinyitotta és Ilus összecsapta a kezét.

– Milyen szépek, Istenkém!

A Drusa lovackái igazán nagyon kedvesek voltak; hogy elérték egy kis dobozban, csak azért történt, mert mind a kettő sárga cserebogár volt. Ilyen kell az olyan kis legénynek, aki majd csak tizenöt év múlva lesz igazi András. Most még Drusa, az egész ház szőke, kék szemű, pufók arcú Drusája.

– Szerszámot is csináltam, Ilus, nézd –, szolt Drusa és kibontott egy csomó arany-spárgát.

Igazi kis szerszám volt és Iluskának, ki szintén majd csak sokára lesz Ilona s most még csak bogárszemű kis Ilus, másodszer kellett nagy meglepését nyilvánítania.

– Most tehát, hogy minden megvan: kocsi, ló, szerszám, lemehetünk a kertbe. Várj reám, mindjárt lenn leszek.

És Ilus elröppent az ablaktól, hogy pár perc múlva már ott tapisgáljon sárga cipős lábacskaival Drusa mellett.

Drusa komoly arccal vitte lovackáit s az orgonabokrok táján végre rájuk bogozta a szerszámot. Ilus is lehajolt most a kis kocsihoz s egy, kettő, három, be volt fogva, útra kelhetett a szép kis fogat.

– Gyi – kiáltották egyszerre s a két lassú, nagy bogár elindult s nyomában vígan pergett a babakocsi.

De egyszer csak furcsa zümmögés támadt, mintha beszédet kezdtek volna a lovacs-kák:

– Eh, miért mászunk mi itt a porban, mikor szárnyunk is van, zümmögte az öregeb-bik.

– Igaz biz az – zizegett a másik is, s ezzel, huss, fellebbentek és szálltak, szálltak a piros babvirágok felé.

A babvirágokon túl pedig ismeretlen, messzi ország terület felé: az öreg szomszéd néni kertje. A két nagyfejű bogár éppen arra tartott s a cifra lécek fölött szépen átevezett az ismeretlen, idegen országba.

Drusa meg Ilus összenézett, aztán mind a kettő nagyon furcsán görbítette el a száját, és még az ujjukat is a szájukba tették, hogy jobban sírhassanak.

No, sirtak is úgy, hogy elrepült a kertből minden madár s még a nap is elbújt egy nagy, rojtos fehér felleg mögé.

II.

A két bogár csak szállott, szállott messzire, túl a piros babvirágokon, még az orgona-bokrokon is túl, hanem egyszer csak elakadt a kocsi kereke.

– Húzzad, komám – zúgott az öregebbik bogár.

– Húznám ám, de nem mozdul, zümmögött a másik és akkor szépen az ő négy lába is beletekerőzött a kis aranyos gyeplőbe.

És alattuk nevetni kezdett a hegyes nyelvű csipkerózsa:

– Ugye megfogtalak, szökevények? Hová vinnétek a Drusa kocsiját?

Sírtak ám most már ezek is, zizegtek, zúgtak, búgtak, de a hamis csipkerózsa csak nevetett és nem eresztette el az arany szálacskákat. És a két nagyfejű bogár, meg a szép kis babakocsi ott maradt egész délután, még éjjel is és reggel beleakadt egy nagy kertész-ollóba.

– Csitt, csett – zsörtölt az olló a csipkerózsaival. – Minek fogod el a békés utazókat? Csitt, csatt, menjetek Isten hírével tovább!

A két nagyfejű bogár meg is köszönte a jó olló segítségét, felemelkedett, aztán zim-zum, elrepült a fehér akácvirágok felé. Azon túl meg már talán éppen csak cserebogarak voltak a világon. Az olyan messze volt Drusától meg Ilustól.

Hanem a kis babakocsi ott maradt, s mikor a jó olló kiszabadította azt is, belekerült egy öreg, fehérhajú, pápaszemes néni kötőkosárkájába. Ott meglapult a hósínű pamut gombolyag alatt és meg se moccan.

Ez alatt Drusa meg Ilus sírt, de olyan nagyon, hogy már nem is bírták tovább, hát leültek a nagy körtefa alá csöndesen búsulni.

III.

– Szegény kis kocsim, milyen szép volt – szölt Iluska.

– És milyen szelídek az én lovacskáim – folytatta Drusa.

– És most merre vannak?

A jó Isten tudja...

– Igazán, Drusa? Tudja az Istenke? – kérdezte Ilus és nagyra nyitotta a szemecskéjét.

És Drusa rámondta:

– Bizonyosan tudja, hiszen ő mindentudó.

– Akkor hát vissza is fogjuk kapni a kis kocsinkat – szölt komolyan Ilus. – Írunk neki egy szép levélkét és megkérjük, hogy küldje vissza a kocsinkat, meg a lovacskáinkat. Tudod, a mama is írni szokott Miklós bácsiéknak, mert ők tudják azt, hogy hol vannak a mi nagy lovaink télen át s ők küldik nekünk vissza minden tavaszon.

Drusa nagyon örült a jó gondolatnak, csak egy baj jutott az eszébe:

– Ki viszi majd el a levélkénket? – kérdezte.

Ilus rá akarta mondani, hogy a postás, de felnézett a szép kék égre, melyen éppen most dugta ki nevető arcát a nap rojtos szélű, fehér fellegek közül. Ilus összehúzta szemecskéjét és szölt:

– Ott lakik az Istenke. Olyan magasan fenn és a levélhordónak nincsen szárnya...

– Van ám az én harmadik lovacskámnak szárnya! – szölt Drusa és elszaladt a borókabokrok felé. Azon túl volt a piros filagória, piros házikóban fehér skatulya s fehér skatulyában még egy nagyfejű, zümmögő bogár.

Került, fordult Drusa s megint ott állott Ilus előtt.

– Itt van a postás, Ilus. Rákötjük a levélkénket, aztán elrepítjük a szép fényes fellegek fölé.

Összenéztek és a szemecskéjük úgy ragyogott, mintha négy kis csillag gyúlt volna ki. És tapsoltak, nevettek. Még fél lábra is álltak, hogy jobban nevetessenek. És hogy nevettek! Még a fészekből is kiröppent erre a zajra minden madár, és a nap olyan derűlten és melegen nézett le rájuk, hogy kipattant az útszélen mind a sok virág-bimbó.

IV.

– Én írom a levelet – mondta Ilus –, mert te pocát ejtesz rá.

Valóban, Ilus olyan szép tiszta betűket szokott vetni, mint a búzaszem. Drusa hát lemondott az elsőbségről és odaadta Ilusnak a tollat.

Iluska írta a levelet, pillangós papírosra égszínkéék tintával, aranyporzóval.

„Édes Istenke!

Nagyon szépen kérünk én is, a Drusa is, aki csak azért nem ír neked, mert pacákat szokott ejteni, – hogy küldd haza a kis kocsinkat meg a lovacskáinkat. Te tudod, hogy merre vannak, mert te mindentudó vagy, Drusa is azt mondja.

Csókoljuk a kezedet és maradunk szerető gyermekeid

Ilus és Drusa

1894-ben.”

– Így – szólt Ilus, mikor a számokat is leírta.

Ő úgy szokta, minden levélbe beleírja az évszámot és készen van.

– Add csak ide a postást.

A postás éppen akkor dugta ki nagy, lapos fejét a skatulyából. Drusa két ujjá közé csípte és odatartotta Ilusnak, aki nagyon kicsire összehajtogatta a levelet és rákötötte a bogár szarvacskáira.

Akkor szépen lábujjhegyre álltak. Igaz, hogy a bogarat csak Drusa akarta elröpíteni, de azért Ilus is lábujjhegyre állott. Így majd jobban sikerül minden. És Drusa feltette kis postását a piros babvirágokra.

– Hess, hess! – mondták most mind a ketten.

És a bogár szétnyitotta szárnyait.

– Hess!

El is repült arra, merre nem régen a kis kocsi libbent át ismeretlen országok felé.

V.

A hamis csipkerózsa kinyújtotta a legszebbik ágát, tele volt piros bimbóval, sápadt virággal, és hamiskásan hajtogatta, mintha csak integetett volna a nagy barna bogár felé, amint nehézkesen szállott fölötte. A szarván ott fehérlett a levélke s utána egy kis arany-szál lengett.

A bogár bizonyosan azt gondolta:

– Nini, milyen szívesen integet a csipkerózsa. Jó lesz megpihenni.

És leszállott a piros virágokra. Két kis tövis mindjárt leakasztotta az arany szálát, s az aranyszállal a bogarat. És ekkor megint nevetett, kacagott a pajkos csipkerózsa.

– Ugye, megfogtalak? Hol bolyongsz erre, arra, idegen kertben?

Zizegett a bogár, zúgott, búgott, de a hamis csipkerózsa csak nevetett és még jobban összegubancolta az aranyszálacskát. A szegény kis postás ott ragadt egész nap, egész éjjel és reggel szemközt állott a nagy villogó kertészollóval.

– Csitt, csatt – zsörtölődött az olló és haragosan csapott le a csipkerózsára. – Megint elfogtál egy kis léghajót, te pajkos kis útonálló? Csitt, csatt, mindjárt kiszabadítom én.

Az arany szálacskák szétváltak, a tövisek lelapultak és a Drusa postása ott állott az öreg fehérhajú, pápaszemes néni előtt. Belekerült a kezébe s ott szépen letette a levélkét, aztán zim, zum, elrepült a fehér akácok felé.

A levélke előbb szétnyílt a pápaszem előtt, aztán bebújt a kötőkosárába és ott szépen ráakadt a kis kocsi a nagy hósínű pamut-gombolyag alatt.

Az öreg néninek pedig egy kedves, jó, szép gondolat szállott a lelkébe. A jó Isten küldte azt a gondolatot. A jó Istenke, ki szereti, meghallgatja s megsegíti az ő kis gyermekeit. A levél nem érhet el hozzá, de az ő jósága ott van minden derék, nemes szívben s onnan árad azokra, kik őt, a jó Istenkét, szeretik.

VI.

Drusa és Ilus már kora reggel kiszaladtak a kertbe.

– Erre fognak jönni – mondta Drusa, és felnézett a piros babvirágok felé.

A nap fönn volt az égen, melegen, derülten sütött; le, le egyenesen a földre vetette a legfényesebb sugarát, mintha azt mondta volna:

– Oda nézzetek hát, gyerekek!

Ilus összehunyorította a szemét és lenézett. Istenem, mi volt a kerítés tövében. De mi ám! Mindjárt látta, mindjárt megismerte, de azért jól esett, hogy elkiálthatta:

– Drusa, mi van ott?

– A kis kocsi! Az, igazán, az.

És lekuporodtak a fűbe, a kis babakocsi mellé. Piroslott az egész belseje, mert tele volt cseresznyével, négy szem piros cseresznyével.

– Az Istenke küldötte – szólt Ilus, és kis szíve tele volt hálával, szeretettel.

– De a lovacskák nincsenek itt – szólt egy picit panaszosan Drusa.

– Csakugyan...

– Vajon miért nem küldte vissza az Istenke? Tán kifeleddet a levélből, Ilus.

– Oh, nem felejtettem én ki, Drusa. De az Istenke nem adta vissza, mert nem akarja, hogy játsszunk velök. Két bogár helyett négy szem cseresznye. Hát nem többet ér így?

– De többet ám – szólt Drusa teljesen megnyugodva, s mindjárt a szájába is tett kettőt. Csak kettőt, mert a másik fele az Ilusé.